

Гојно Дапчевић

КАСОРОЊА

Ни сузу не исциједи
у запарини љета
Тегобни твој пријекорни мук
Сушиш се у сјенци
Брда спрженог

Коријен или водени пепео лептира
На умрлој трсци

На овој води
ти се без Порода
ако се деси да не прокапљу небеса
Кестен завиди
твом штиту бесплодном

Гориш очајем и надом
тамна или зелена
Пресахле очи тражиш
Суза својих немаш

Рогата биљко
Дочекује ме твој црни вијенац
што плива пут Каменика
ко руке старице мајке
савите над утробом

Ево ми власи засвијетљеше
на слијепим очима и на тјемени
Издаје ме
чело ластавица, упрто
у врлетне висове подводне
везане твојом вријежом
од катрана

Али ја
немам право да прећутим
другу страну истине —
упорност твога ницања
бјелину твога плода што надраста
стасите дубине
камене сабраће

Боју своју не мијењајући

СЈЕНКА ЛАСТАВИЦЕ

10.

По тихој води
у малом чуну од даске.

У хладу измишљене војке
спи црни син.

Нема тамнила ноћи
нема зла духа
бога нема оца нема,

само чиста, чедна земља
звони у осами
ведрине

МОНОЛОГ РИБАРА ИЗ ВРАЋИНЕ

Простријех мреже
на жилишту изнад цркве.
Раширио сам их
да се суше,
Ништа уловио нијесам
сем трња и драчице,

Даном пролазе жедници,
срцем — гробови нерођене дјече.

Над свим стварима
које си волио, пријатељу,
над сјећањем претвореним
у мало огњиште
што тиња,
над сјенкама свих ствари
којима си поклонио дио себе,
почива равнодушност свијета.

Не памти, ако можеш,
јер сваки тренутак
изгубљен у сјећању
то је твоје промашено
лутајуће подче —
то је риба коју нијеси уловио

Искрпи своје мреже.
Повади жиле, без коријена
у земљи.
Покупи пруже раките,
чапуре дивљег шипка
и суве пелимаче —
зажегни огањ,
да огријеш промрзле руке —
прије но узмеш весло
и пођеш, опет, у лов.

Сиђи у пристан
и рини свој мали чун,
на пучину
Великог Блата